

La guerra del camp mallorquí

Jaume Matas ha trobat al camp el seu primer gran entrebanc de la legislatura.

Dos mesos després de la constitució del Govern Matas, aquest ha hagut de fer front a una rebel·lió de les pròpies bases agroempresarials, enfrontades en una guerra amb implicacions polítiques importants.

El divendres dia 5 de setembre, un centenar d'afiliats al sindicat agrari Unió de Pagesos de Mallorca (UPM), estretament lligat al PSM, van ocupar per la força la Conselleria d'Agricultura. Consegüentment, el dimarts de la setmana passada, dia 9, el conseller del ram, Tomàs Cortès, es va reunir amb la UPM i va oferir fortes inversions a la pagesia, via subvencions –que anteriorment havia denegat–, per la qual cosa sembla que, almenys de moment, els ànims entre els afiliats s'han calmat. Si més no, els sindicalistes van anunciar la fi de les mobilitzacions. Per la seva banda, la gran patronal, ASAJA, també va intervenir en l'enfrontament per intentar apaivagar la disputa.

En realitat, però, el conflicte –del qual UPM s'ha sabut aprofitar– continua sense resoldre's, i enfronta dues branques del PP rural. Amb tot això, el Govern, que va ser agafat per sorpresa, no va saber reaccionar fins al cap d'una setmana.

La cúpula de la patronal agrària mallorquina, ASAJA, va ser, en la legislatura del Pacte de Progrés, un dels ariets més destacats contra aquest Govern. En el seu moment va protagonitzar diverses mobilitzacions crítiques amb l'executiu de Francesc Antich, va aconseguir fer dimidir el conseller d'Agricultura, Joan Mayol (del PSM), al maig del 2000, i, de fet, al llarg de tota la legislatura va ser una efectiva crossa per al partit de Jaume Matas.

Després de les darreres eleccions, doncs, quan Matas va anunciar el nou Govern, evidentment ningú no s'estranyà que Tomàs Cortès fos elegit conseller d'Agricultura, ja que havia estat president d'ASAJA fins al 2000 i, per tant, un dels promotors de les mobilitzacions

dutes a terme contra el Pacte. Cortès té la imatge d'un home fidel a un grup d'empresaris que fan negocis –teòricament relacionats amb la ramaderia– que controlen la patronal. Per qüestions d'estratègia empresarial, aquest grup és competidor d'uns altres empresaris, estrictament agroalimentaris. Cal destacar, però, que en l'època de Gabriel Canellas aquests grups –els dos del PP– treballaven amb completa sintonia.

UPM, en canvi, és un sindicat proper al PSM, i més concretament al seu secretari general, Mateu Morro, qui va ser conseller d'Agricultura entre 2000 i 2003. Morro va impulsar una estratègia d'afavoriment del grup conservador estrictament agroalimentari que, tàcticament, va quedar aliat a UPM.

Evidentment, quan Jaume Matas va nomenar Cortès, l'entramat de Morro se n'anà en orris, i el sector que havia sortit perjudicat de l'aliança Morro – UPM – empresaris agroalimentaris es va fer amb el control, mitjançant Cortès, de la Conselleria. La resposta va ser l'ocupació de la Conselleria per part de PSM-UPM, el passat dia 5, per deixar en evidència la feblesa del gabinet, que no va saber reaccionar fins que va intervenir Rosa Estaràs, vicepresidenta del Govern balear.

L'escaleta que s'ha obert en el poder polític conservador balear és, sens dubte, un punt de debilitat destacable en el PP illenc, sobretot si es té en compte que aquest va ser un dels pilars del Govern popular quan Gabriel Canellas n'era president.

Caldrà veure, doncs, com evoluciona el conflicte, el qual, sens dubte, encara no s'ha acabat.

Miquel Payeras